

Herrhausen - metoden : En udfordring for det transatlantiske system

29. juli 2016 – Det er rimeligt at antage, at mordet på Deutsche Banks Alfred Herrhausen den 30. november 1989 ikke fandt sted som en pludselig indskydelse, men blev planlagt og forberedt over flere uger. Den tale, som Herrhausen ifølge planen skulle holde i New York den 4. december samme år, »Nye horisonter i Europa«, med dens indhold af en direkte udfordring af destruktive transatlantiske bankmetoder, var sandsynligvis ukendt på det tidspunkt, hvor morderne gik i gang med jobbet; man kendte imidlertid til to erklæringer, som Herrhausen kom med i juni og september, og som indeholdt kerneelementerne til det, han ville have sagt i New York, hvis han ikke var blevet myrdet.

I en lang artikel, »Tiden er inde – gældskrise ved et vendepunkt«, som blev udgivet af Tysklands førende erhvervsavis, *Handelsblatt*, den 30. juni 1989, fordømte Herrhausen især de amerikanske bankers gældspolitik som en politik, der ikke fungerede, men blot gjorde skyldnationernes, såvel som også selve udlånsbankernes, situation værre. I stedet, skrev Herrhausen, ville generelle gældsafskrivninger på op til 70 %, inklusive nedskæring af renterne på disse lån på op til 50 % for en periode på 5 år, og en forlængelse af lånenes løbetid til 25 til 30 år, være det eneste, der ville fungere. Denne fremgangsmåde, insisterede han, ville »gøre det muligt for nævnte skyldnationer at omdirigere betragtelige ressourcer, der hidtil var blevet brugt til at servicere gælden, til i stedet at blive anvendt til sådanne formål, der ville servicere genrejsningen af skyldnernes nationaløkonomier«. Herrhausen tilføjede, at det, som skyldnationer virkelig havde brug for, var ikke friske penge, dvs. ny gæld, men »det ville være

bedre at sige, at de har brug for ressourcer«. Denne »omdirigering af ressourcer kunne, i løbet af de første fem år, være større, end de indsprøjtninger af friske penge, som de hidtil har haft brug for«. Herrhausen henviste ikke direkte til det, men det, han foreslog, var den fremgangsmåde, som man anvendte i London Gælds aftalen fra 1953, der skabte en enorm gældssanering for efterkrigstidens Vesttyskland, så det kunne komme op at stå igen og ikke kollapse under vægten af den gamle, ophobede gæld.[1] Denne aftale blev forhandlet af Deutsche Banks Hermann Josef Abs – den fremragende, konstruktive bankier, der ligeledes spillede en rolle i promoveringen af Herrhausens karriere, da denne endnu var en ung bankier i banken.

Ved en pressekonference den 25. september 1989 i anledning af Verdensbankens møde i Washington, D.C., fremlagde Herrhausen de samme argumenter og påpegede, at han inderligt håbede, at andre banker ville følge Deutsche Banks eksempel som en »gældsreducerings-bank«. Skyldnationernes uløste betalingsproblemer, sammen med problemer, der hidrørte fra gældsbalancer i selve USA og Europa, advarede Herrhausen, udgjorde en systemisk risiko. I sammenhæng med visse problemer, der ikke var løst i Sovjetunionen, selv under »Glasnost«-reformerne, og med generel uro, nationale gnidninger og »optrappede konflikter, der udsprang heraf«, kunne det føre til meget dystre konstellationer, advarede Herrhausen. Han foreslog dernæst, i særdeleshed for det ustabile Polen, skabelsen af en ny, særlig bank i Warszawa, et »Agentur for Genopbygning«, der ville sikre, at nye lån til den polske økonomi ville blive anvendt ligesom de penge fra Marshallplanen blev anvendt til veldefineret genopbygning i Tyskland og Europa efter Anden Verdenskrig.

Hermed havde Herrhausen med sine egne ord udtalt det, som Lyndon H. LaRouche havde fremlagt i sin egen, historiske tale på Kempinski Hotel i Berlin den 12. oktober 1988. Denne tale blev studeret af mange politiske beslutningstagere og

bankierer i de efterfølgende måneder, og det er rimeligt at antage, at også Herrhausen på et eller andet tidspunkt havde teksten liggende på sit skrivebord.

---

[1] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4759>